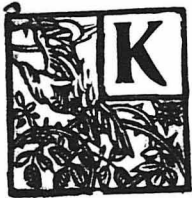


ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΙΟΠΟΤΕΙΟ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

# ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΜΙΑΣ ΓΚΕΪΣΑΣ

Η μυθιοτηρηματικη ζωη της Καζουκέ - Σάν. Τά δυστυχισμένα πατέρα της ένας ύπερπτες έμπορος του Τόκιο. Η Καζουκέ Γκέϊσας νεαρό αξιοματικό του Ναυτικου.

παιδικά χρόνια της στη Νεογκάτα. Πως την αγόρασε από τον πατέρα της στον «Κήπο της Χαράς». Τη τρυφερά είδύλλιε της μ' έναν Η σκανδαλώδη άπαρχο της κλπ.



ΑΝΕΝΑΣ θρούλος της "Αλω Ανατολής δεν εινε πο αναρπαστικος κα πο περιπετειωδης από την ερωτικη ιστορια της Καζουκέ-Σάν, μιάς άσημης κα φτωχης Γκέϊσας της εποχης μας, η οποια ξεκίνησε μιά ημέρα από ένα μικρό χωριό παραδον της Ιαπωνιας κ' έφτασε να γινη περιγρημισσα σ' ανάκτορα του Μιζάδου.

Η παράξενη ζωή αυτής της κίτρινης κοίχλας με τα λεξιά μαύρα μάτια κα τα έβιννα μαλλιά, εινε ένα από τα περιπαθέστερα ρομάντια της χώρας του ανατέλλοντος Ήλιου. Όλες η Γκέϊσες του Τόκιο τη λατρεύον σαν είδωλο, όλες η γυναίκες του λαου ζηλεύον την τύχη της κ' όλες η άντρες κ' άκατάδεκτες άριστοχράτισσες την έχουν ως παράδειγμα κ' όνειρεύονται να της μοιάσουν.

Η Καζουκέ - Σάν γεννήθηκε στη Νεογκάτα, σ' ένα άπομορο χωριό, χωμένο ανάμεσα στους άποτοιμους βράχους μιάς ξερημης άκτής. Ο πατέρας της, ο Χιτοζύμα, ήταν ένας φτωχος φαρας που δεν κατάφερε, όσο κ' αν πάλενε με τη θάλασσα, να ζήση την οικογενία του. Η ήμερες λοιπόν περνούσαν με την πιο φοιχτη κα την πιο μάσηρο δυστυχία, δίχως να έρχεται από ποθενά καμιά βοήθεια. Θλι έλεγε κανεις ότι ο Χιτοζύμα ήταν ο πιο άτιχος άνθρωπος του κόσμου. Κι' αλίθεια, η πρώτη συμφωρά που έφερε ατή η τραχιη δυστυχία ήταν ο θάνατος της γυναίκας του από τις στεροσεις κα την πείνα. Η Καζουκέ ήταν τότε δέκα χρόνων κα γρήγορα θ' ακολουθούσε κ' έζηνη την μητερα της στον τάφο αν δεν τύχανε να περάση μιά ημέρα από το μικρό χωριό τους ένας πλούσιος έμπορος του Τόκιο, ο Ταίρα Γιορισάκα.

Ο Γιορισάκα είχε ένα μεγάλο κατάστημα τσαγιου κ' έκτός απ' αυτό κ' ένα από τα περιφημότερα «Τειοποτεία» του Τόκιο. Ξέρετε τι εινε τα «Τειοποτεία» της "Αλω Ανατολής; Δεν μοιάζον διόλου με τα «Τη-ρούφ» της Ερώδης. Εινε είδημα νυχτερινά κέντρα, στολισμένα με την πολυτέλεια της "Αλω Ανατολής, στα όποια οι θαμνένους τους διασκεδάζον με τις Γκέϊσες, τις γυναίκες του έρωτος. Μά ούτε κ' αυτές η Γκέϊσες μοιάζον με τις τρελλές γυναίκες των καμπαζ κ' των ύπαπτου κέντρων της Ερώδης. Εινε άμορφες νέες που έχουν τη χάρι, την εύγένεια κα τη μορφωσι μιάς αληθινής περιγρημισσας! Πριν γινουν Γκέϊσες μορφώνοντα με τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο, μαθαίνον καλούς τρόπους, καλλιεργούν τη φωνή τους, παίζουν διάφορα μουσικά όργανα κα τέλος γινονται μεγάλες χορεύτριες. Κι' έτσι κάθε άξιασμο μορφή να λάμψη με τη χάρι της, το πνεύμα της κα την εύγένεια της σ' όποιο περιβάλλον κ' αν βρεθθ, άξια κα σ' ανάκτορα.

Ο Ταίρα Γιορισάκα λοιπόν που είχε τις πιο άμορφες κα τις πιο περιζήτητες Γκέϊσες του Τόκιο, όταν άντίκρισε τη μικρούλα Καζουκέ στη Νεογκάτα, άπόμεινε κατάπληκτος απ' την έξυνη έκφρασι των ματιών της κα συλλογιόθηκε άμεσα ότι θλι μπορούσε να κερδίση πολλά χρήματα από την άμορφη κόρη του φτωχου φαρα. Καί τι έκανε τότε; Την αγάρασε άλιόστατα από τον Χιτοζύμα! Ο πατέρας της Καζουκέ προτίμησε ν' άποχωρισθ τ' παιδί του, παρή να τ' όδη μιά μέρα να πεθάνη από την πείνα, όπως είχε δη το τραγικό μαρτύριο της γυναίκας του.

Η Καζουκέ, με δάκρυα στα μάτια, έφυγε την άλλη ήμερα από τη Νεογκάτα μαζί με τον έμπορο του τσαγιου κ' όστες' από ένα μεγάλο κα κομποστικό ταξείδι, έφτασε στο Τόκιο. Έκει πέρα, από την πρώτη σταν-μυ, κλείστηκε σ' ένα «Τειοποτείο» κ' άρχισε να μαθαίνη από τις γοηδες Γκέϊσες ότι χρειάζοταν για να γινη μιά ήμερα το πιο άμορφη κ' το πιο ζηλευτό λουλούδι του «Κήπου της Χαράς», δηλαδή του περιφημου «Τειοποτείου» του Ταίρα Γιορισάκα.

Η φτωχη κόρη του φαρα της Νεογκάτα, όταν πέρασαν η πρώτες στενοχώριες, δεν άρχισε να σινηθιση στην καινούργια της ζωή. Της φανότουσαν λιγάκι βαρειά, εινε άλήθεια, τα δύσκολα κ' ατέλειωτα μαθήματα, μά έκανε



Η Γκέϊσα

πάντα ύπομονη, με την έλπιδα ότι μιά ήμερα θα κατάφερνε να γινη κ' ατή μιά από τις περιφημες Γκέϊσες της Ιαπωνιας.

Πέρασαν έτσι τέσσαρα δόλκληρα χρόνια κα τέλος η Καζουκέ έκανε ένα βράδυ την εμφάνισή της στον «Κήπο της Χαράς». Οι άριστοχρατικά θαμνένες του τειοποτείου θαμπόθηραν από τα έξαφαιτικά χαρίσματα κα την άμορφη της καινούργιας Γκέϊσας! Που ήταν λοιπόν κριμμένο τόσον καιρό από το «χαριτωμένο κ' εύδιαστο λουλούδι της χαράς»; Από που είχε έρθη στον όνειρωδη κήπο του Ταίρα Γιορισάκα; Μήπως ήταν ζήσημιά νόθος περιγρημισσα που την είχαν εγκαταλείψει οι γονεις της;

Ο πονηρός έμπορος διηγήθηκε τότε στους πελάτες του την αληθινή της ιστορια για να τους δείξη ότι έφραχνε άξια κα τις πιο άπόμειρες γοηδες της Ιαπωνιας για να βοηθ τις καλλονές του «Τειοποτείου» του Η Καζουκέ, έγινε Καζουκέ-Σάν. δηλαδή «εύγενεστατη κυρία Καζουκέ» κ' από εκείνο το πρώτο βράδυ έπεσάισε με τους εύγενούς τρόπους της κα το σπληνροδόλο πνεύμα της όλες τις άλλες Γκέϊσες του ύπαπτου έμπορου Γιορισάκα.

Ήταν τώρα δεκατεσσάρων χρόνων κα βρισκόταν άπάνω στην άνθη της άμορφιάς της. Φορούσε πολυτελή κενά, ότσίλε τα μαλλιά της μ' άόψιμαντοζόλητες χτένες, δάρα των πλούσιων θαυμαστών της κ' έβαφε το πρόσωπό της με τ' όση τέχνη, όποτε όλες η φίλες της ζηλούσαν τις συμβουλές της. Μά δεν ήταν άξια εύτηρημένη..

Τότε μόνο κατάλυσε πόσο ήταν άμορφη η ζωή, όταν γνωρισε ένα βράδυ τον Κιόσι Γκιμανότο, ένα νεαρό σημαφορο του Ιαπωνικου ναυτικου. Η Καζουκέ τον έρωτευθηκε μ' ένα φλογερο πάθος κα δεν άργησε να καταλάβη ότι κ' ο Γκιμανότο ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Από τότε δεν συλλογιόταν τίποτ' άλλο παρή μόνο πως να βοηθ τον τρόπο να εινε πάντα κοντά του. Από τις ίδιες σκέψεις όίως βασανίζοταν κ' ο νεαρός άξιοματικός, γιατί, μιά νύχτα, την ώρα που κοιμόντοσαν πειά όλες η Γκέϊσες, υπηξε κρυφά στο «Τειοποτείο» του Γιορισάκα κ' έκλεψε την Καζουκέ-Σάν!

Οι δυο έρωτευμένοι κρύφτηκαν σ' ένα ύβλινο σατάκι, στην πιο άπόμειρη σινοκία του Τόκιο κ' άρχισαν να ετοιμάζονται για το γάμου τους. Μά ειναν γρήγορα ότι δεν ήταν κα τόσο εύκολος.

Η οικογένεια του Γκιμανότο, όταν έμαθε την ερωτικη του περιπέτεια, τ' ό φοβήρισε ότι θα τον απεκήρισε αν δεν εγκατέλειπε άμεσα την τρελλή Γκέϊσα. Έπειτα, ξεγνοισσε λοιπόν τις ίδιες άξιοματικές του ναυτικου δεν μπορούσε να κινή ένα τέτοιο γάμο; Ο Κιόσι Γκιμανότο όπόσο δεν ύπερηγοσε μπροστά σ' αυτά τα εμπόδια. Μιά κα δεν μπορούσε πειά να ζήση δίχως την Καζουκέ, παράτησε την οικογενία του, παρατήθηκε από το ναυτικό κ' ελεύθερος κινή την παντρεύτηκε με τον πιο έπίσημο τρόπο.

Αυτό όμως το ερωτικό ρομάντσο δεν άργησε να γινη γνωστό στους δημοσιογράφους κ' έτσι, ύστερ' από λίγες ήμερες, όλες η εφημερίδες του Τόκιο δημοσιευαν τις φωτογραφίες τους κ' έξιστορούσαν με καλή λεπτούφεια τη μυθιοτηρηματικη περιπέτεια τους.

Κι' η τύχη άρχισε να τους χαμογέλη. Ο κόσμος συγκινήθηκε από αυτό το τρυφερό είδύλλιο κ' από την μιά ήμερα ως την άλλη, ο Κιόσι Γκιμανότο κ' η Καζουκέ, Σάν άπέκτησαν χιλιάδες θαυμαστές κα φίλων. Ο πρώην λοιπόν άξιοματικός του ναυτικου θα μπορούσε να έμεταλλευθ την είνουα αυτή του κόσμου κα να έξασφαλιση το μέλλον του, αν ήταν τοίμηρος κ' είχε κάποια προτοβουλία. Μά δεν ήταν επιδέξιος κα θλι έκανε για πάντα αυτή την ευκαιρία αν δεν ήταν έξυνη κα θαφραλέα η Καζουκέ-Σάν. Η άμορφη γυναίκα του, που είχε άριστη πείρα της ζωής από το «Τειοποτείο», του ύπεδείξε να έπαφεληθ από τις καινούργιες σχέσεις τους, του κατέστρωσε ένα δόλκληρο σχέδιο για διάφορα διαθήματα κα τέλος του έξηγησε με κάθε λεπτομέρεια τι έ-

...

πρεπε να τη και τι να κάνει.

Ο Κρόσι Γιαμαντό λοιπόν με τις συμβουλές της γυναίκας του κατόρθωσε να ξαναπάει τη θέα τον στο ναυτικό με άνωτερο βαθμό και να συμμετάσχει με την Έκθεση του. Κι η ζωή του από εδώ και μπρός ήταν σαν ένα από τα πιο μακριά όνειρα. Ο άντρας της Γκρέσσας έκανε πανσιόνους φίλους, διακρίθηκε σε διάφορες αποστολές και τέλος, με τα χρόνια, έφτασε στο βαθμό του ναύαρχου. Ήταν δεκτός στην τάξη των εγγενών με τον τίτλο του κόμητος και διορίστηκε αυτοκρατορικός σύμβουλος στην Αθή του Μιζάνου!

Η Καζουζέ-Σάν, καθ' όλη αυτή τη θριαμβευτική άνοδο του αγαπημένου της στη πιο υψηλά αξιώματα, προτιμούσε να μένει στη σιδή. Της άρεσε να μιλά με τους πολιτικούς και τις μεγάλες προσωπικότητες που συνήγαζαν στο σπίτι της, μια απίστευτη πάνα τις γυναίκες. Ήξερε πολύ καλά ότι δεν της συγχωρούσαν την ταπεινή καταγωγή της. Η Έβα είχε πάντα ένα σ' όλες τις χώρες του κόσμου...

Κι' ωστόσο η θέα του Γιαμαντό της έδωσε το δικαίωμα, σύμφωνα με την εθιμοτυπία, να βρίζεται άμεσως μετά τις αρχιμήσεις της. Μια ήμερα τέλος, υποχωρώντας στις επίμονες προτροπές των μεγάλων κυριών της αυτοκρατορίας, η Καζουζέ-Σάν, πήρε την απόφαση να έκανε την εμφάνισή της στην Αθή του Μιζάνου.

Μα η μεγαλοπρέπεια κι' η τιμές αυτής της ζωής δεν την ένοουάζονε. Η άλλοτε Γκρέσα του «Κήπου της Χαράς» προτιμούσε το ήσυχο σπίτι της, όπου ζούσε ενθουσιωμένη με τον άντρα της και τα παιδιά της. Έπειτα είχε γεράσει πια και περνούσε τον καιρό της με τις αλλαγές της. Η μόνη τώρα φροντίδα της ήταν η αποκατάσταση των παιδιών της.

Κι' αλήθεια, μερικά από τα κορίτσια της παντρεύτηκαν σαν αρχιμήσεις. Ένα απ' αυτά είχε γυναίκα του ναύαρχου Ταζαριαπέ, πρώην ύπουργο των Ναυτιλών. Όσο για το γιό της, είχε σήμερα ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς του Ιαπωνικού ναυτικού.

Όταν πέθανε λοιπόν εδώ και λίγο καιρό η κόμισσα Γιαμαντό, σε ηλικία 73 χρόνων, βρή η Ιαπωνία επένδυσε αυτή την αξιοθαύμαστη γυναίκα, που από φτωχή κόρη ενός φτωχού έγινε μόνο περιφώνη Γκρέσα, αλλά κι' έφτασε να παραστέζεται με τις αρχιμήσεις στην Αθή του Μιζάνου.

Μα δεν είχε μόνο ο αυτοκρατορικός σύμβουλος Γιαμαντό, που με τη βοήθεια μιας Γκρέσσας έφτασε στ' ανώτερα αξιώματα του κράτους. Άλλοτε, πολλά εξέχοντα πρόσωπα παντρεύονταν Γκρέσσες για να τους βοηθούν με τις συμβουλές τους και με την εξουσία τους. Ο μαρκήσιος Κάσφον Γρόννε, ο πρίγκιψ Χιρομυρόνι Χίτο, που έτοιμασε το Ιαπωνικό σύνταγμα κι' έγινε πολλές φορές πρωθυπουργός, ο πρίγκιψ Αριτόμο Γιαμα Γκάτα, ο διοργανωτής του Ιαπωνικού στρατού, ο μαρκήσιος Τοντάρο Καμπίρα, ο μεγαλύτερος ύπουργός των Έξωτερικών της Ιαπωνίας, ο πρωτεργάτης της συνθήκης του Πόρτσμουθ, ο πρίγκιψ Τάρο Κατσούρα και τόσο άλλοι παντρεύτηκαν Γκρέσσες, που τις είχαν γνωρίσει στα είδημα και μικρομένα τελοποιεία.

Όλοι τους λοιπόν έλεγαν πάντα ότι παντρεύτηκαν πολύ νέοι κι' ότι χρωστούσαν κατά μέγα μέρος την επιτυχία τους στις ξένες γυναίκες τους.

H. Γ. ΟΥΑΤΣΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μια κυρία εννενήντα χρόνων, έλεγε κάποτε στο Φοντενέλ, ο οποίος είχε την ίδια ηλικία :

—Ο χάρος μάς λησιμόνησε...

—Σουτ'ι. Μή μάς άκούση και μάς θυμηθί... της απάντησε ο διάσημος συγγραφέας.

\*\*\*

Στο Κακουροδιδικείο.

Ο πρόεδρος.— Κατηγορούμενε, ξήγησε στους κ. ενόρκους γιατί έφριξε την πεθερά σου στο ποτάμι.

Ο κατηγορούμενος.— Για το καλό της, κύριε πρόεδρε. Ή μακαρίτισσα ήταν νευρική και οι γιατροί της έλεγαν ότι ή... ψυχολογικές θα την ώφελησουν!

\*\*\*

Όταν ο Μέγας Πέτρος έπεσε στην Σορδόβνη και έδρε το αίμα του καρδινάλιου Ρισελιέ, φώναζε, αγκαλιάζοντας το βάθρο του :

—Ω! μεγάλη Ρισελιέ, αν ζούσες σήμερα, θα σου έδινα το μισό βασίλειό μου για να με μάθης να κυβερνώ το άλλο μισό.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

(Άρθρο του Μπόων Γουδσογος)

Στη μικρή πόλη Γιάλτα, επί της νοτιάς παραλίας της Κριμαίας, βρισκεται το σπίτι όπου επέγραψε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο μέγας Ρώσος διηγηματογράφος Αντόνιος Τσέχοφ, αυτοκτονημένος εκεί μετά την αρρώστια του, το στηθικό νέσμα από το οποίο έπαιχε.

Το σπίτι αυτό είναι χτισμένο δίπλα στο ποτάμι που διασχίζει τη Γιάλτα, κοντά στην άλλοτε ξαυάνη των Τσάρων. Το έξωτερικό του δείχνει πως κατοικείται από ανθρώπους εύπορους.

Μια μικρή αίχτα οδηγεί από το δρόμο σ' ένα κήπο. Δεξιά βρίσκεται το περίτερο του ύπαιθρου προσωπικού. Αριστερά το σπίτι. Στην πόρτα υπάρχει μια προεξέχουσα έπιγραφη «ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ». Η έπιγραφη αυτή είναι χτισμένη σε μια πλαγιά και από μακρύνει δείχνει μεγαλύτερη από ό,τι είναι. Στα δρομάκια του κήπου είναι τοποθετημένα παγκάκια, απ' όπου η θέα της κοιλάδας κάτω και της θαλάσσης παραπέρα είναι μαγευτικότερη. Στο έσωτερικό του σπιτιού δεν μπορεί να έπισκεφθή κανείς, παρά μόνον το διαμέρισμα όπου κατοικούσαν άλλοτε ο Τσέχοφ και το δάσιον ή σοβιετική κυβέρνηση της χώρας μεταβάλει τώρα σε μουσειο. Στα άλλα διαμερίσματα μένουν σήμερα ο αδελφός του συγγραφέως Μιχαήλ Τσέχοφ και η αδελφή τους Μαρία Παυλόβνα, η όποια είναι διορισμένη από τα Σοβιέτ και μισθοδοτείται ως έφορος του «Μουσείου Τσέχοφ». Η Μαρία Παυλόβνα είναι περίπου πενήντα έτων, καλοδιατηρημένη, ντυμένη κομψά και μιλάει στην άρχοντισσα. Ήταν πολύ νεώτερη από τον ένδοξο αδελφό της, που πέθανε 44 έτων, στα 1904.

Η κρεβατοκάμαρα του συγγραφέως, η τραπέζια, το γραφείο του και η βιβλιοθήκη, στην όποια έπαυσε το πινάκι, το γάλα του, όταν ήταν καλός καιρός, έχοντας μπροστά του μια υπεροχή θεά, αποτελούν το «Μουσείο Τσέχοφ». Η έπιπλώση των δωματιών είναι απλή και βαρειά, και δείχνει γούστο μορφωμένου καλλιτέχνη.

Η τραπέζια, στον τοίχο της όποιος είναι κρεμασμένη μια προσωπογραφία του συγγραφέως, περιλαμβάνει ένα τραπέζι για έξη άτομα, μερικές καρέκλες, ένα μαύρο πιάνο άπλο, πάνω στο όποιο είναι άκόμα σκευασμένα φύλλα και τετραόδια μουσικής, και γραφείο έργασίας, και μια σαλιλάγκ. Γύρω στο μεγάλο αυτό τραπέζι της τραπέζιας έκάθισαν πολλοί διάσημοι Ρώσοι συγγραφείς και καλλιτέχνες, όταν έζηούσαν ο Τσέχοφ και τους φιλοξενούσε. Ο Τολστόι, ο Γκόγκι, ο Στανισλάσκι, ο Μπουνίν κι' άλλοι. Πάνω από το γραφείο του Τσέχοφ είναι κλιμαμένο ένα μεγάλο χαρτί, στο όποιο είναι γραμμένες πολλές προσωπικές φράσεις, από το δρόμα του «Η Τριές Άδελφές». Στον τοίχο είναι κρεμασμένο ένα διάφανο στεφάνι από την έποχή που ολόκληρος ο θιασος του θεάτρου της Μόσχας, μ' ένα κεφάλι το νεαρό τότε σκηνοθέτη Στανισλάσκι, έπήγε στη Γιάλτα για να παίξει ένα από τα δυσκολότερα έργα του Τσέχοφ, το «Γλάρος».

Το γραφείο της έργασίας του συγγραφέως, εύλαβικά διατηρημένο, είναι άκόμα γεμάτο από την «ατύχσασμα» του Τσέχοφ. Βλέπει κανείς άκόμα εκεί κι' ένα βαρύ τραπέζι και δριήνες καρέκλες, όπου καθόταν ο Τσέχοφ με τον Τολστόι κι' έπαιζαν χαρτιά. Πάνω στο τραπέζι βρισκεται ένας κελώσιος δ'σος, γεμάτος μ' έπισκεπτήρια όλων των ένδοξων συγγραφέων και καλλιτεχνών της Τσαρικής Ρωσίας. Μια μικρή φωτογραφία στον τοίχο παριστάνει τους γονείς του συγγραφέως. Ο πατέρας του ήταν σλάβος, γεωργός και ή μητέρα του μικροουστή. Δίπλα είναι κρεμασμένη μια φωτογραφία—ένσταντανε του Τολστόι, με την ύπογραφή του από κάτω, φαρδιά—πλαταιά βαλμένη. Μα η πιο ένδιαφέρουσα φωτογραφία είναι η φωτογραφία του θιάσου του Θεάτρου Μόσχας, με τον Τσέχοφ στη μέση, τη στιγμή που διαβάει ένα νέο του θεατρικό έργο. Στη φωτογραφία αυτή διακρίνονται ο Στανισλάσκι, ο Μάγερζολντ, και η γυναίκα του Τσέχοφ. Όλγα Κνιοπέροβα.

Παραξενεύεται κανείς γιατί σ' όλο το σπίτι δεν βλέπει παρά ένα ντουλάπι μονάχα με βιβλία. Μα η Μαρία Παυλόβνα μάς ξηγηει πως τα χειρόγραφα του συγγραφέως μεταφέρθηκαν στο Μουσείο Λένιν στη Μόσχα, την δε πλούσια βιβλιοθήκη του ο Τσέχοφ, λίγο πριν πεθάνει, την έχορισε στη μικρή πόλη που γεννήθηκε, στο Ταγκανρόφ επί της Άζοφικής θαλάσσης.

Κοντά στη θάλασσα γεννήθηκε ο Τσέχοφ κι' ήθελε να πεθάνει κοντά στην ίδια θάλασσα, στην Άζοφική. Μα επειδή ή αρρώστια του έχειροτέρησε, τον μεταφέραν για θεραπεία στο σανατόριο Βαντερόβιτσε, στη Γερμανία, όπου και πέθανε, ύστερ' από λίγο, στα 1904.

ΜΠΩΜΟΝ ΡΟΥΛΣΤΟΘ



Ο Τσέχοφ

